

Postmästare

Till denna syssla utsågs i postverkets begynnelse bl. a. borgmästare, rådmän, tullnärer, kronofogdar, militärer, gästgivare m. fl. De små lönerna, som ofta icke utbetalades, gjorde en förening av tjänster nödvändig. Och dessa tjänster var därför icke eftertraktade.

Liksom inom prästeståndet förekom den s. k. »konserveringen av huset», vilket innebar, att en person som sökte tjänsten efter en avliden postmästare, erbjöd sig att gifta sig med änkan eller någon av döttrarna. Detta var i en tid, då den utblottade änkan oftast icke kunde påräkna någon pension efter mannen.

Postmästaren hade enligt 1636 och 1646 års förordningar skyldighet att övervaka postbönderna, och han skulle hålla lokal, skrivmateriel o. d. Postmängden var givetvis ringa den tiden, men postmästaren skulle dock ta emot och avsända posten oavsett tiden på dygnet, och postföraren fick ej uppehållas mer än en halv timme.

Beträffande lönen från postverket så utgjorde den i många fall 30–40 riksdaler silvermynt per år, om den nu ens utbetalades. En postmästare klagar t. ex. över att han ej har pengar att köpa papper, ljus, lack m. m. En liten extra inkomst utgjorde den avgift på två öre, som postmästaren hade att utta och behålla, när ett brev utlämnades. Något postporto tycks ej ha utgått i postverkets begynnelse. Postmästaren hade den favören, att han var befriad från att erlægga skatt. En och annan tog väl heller inte tjänsten så allvarligt, ty det sägs om en postmästare i Piteå i slutet av 1600-talet: »Om sommaren är han sällan på postkontoret utan är i skärgården och fiskar!»

Det bör ytterligare tilläggas, att postmängden från början var ytterst ringa. Det förekom t. ex. på vissa sträckor, att postgången inställdes flera veckor, då ingen post fanns att frakta. Postföringen till *de norra orterna* skedde eljest en gång i veckan men utsträcktes sedermera till två gånger i veckan.